

Arrest

nr. 135 989 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 houdende tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie (bijlage 19 *ter*). De verzoekende partij legt een verklaring van wettelijke samenwoning voor op datum van 17 augustus 2011 afgesloten tussen haar en mevrouw S.E., van Poolse nationaliteit.

1.2. Op 5 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 79 794 van 23 april 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 5 juni 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.5. Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 101 956 van 29 april 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5..

1.7. Op 13 juni 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van mevrouw S.E. in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter).

1.8. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 13 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner van mevrouw L.A., van Nederlandse nationaliteit die op 12 september 2013 ingeschreven werd in het vreemdelingenregister ingevolge een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.10. Op 20 december 2013 richt de ambtenaar van de burgerlijke stand een schrijven aan de verzoekende partij met de mededeling dat hij bij controle van de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning niet kon vaststellen dat de verzoekende partij ongehuwd is en dat daarom de verklaring van wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden in het bevolkingsregister.

1.11. Op 24 januari 2014 legt de verzoekende partij opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af, zoals blijkt uit het document vermeld in punt 1.14 dat zich in het administratief dossier bevindt.

1.12. Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Kosovaar

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: C. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Artikel 40ter stelt daarenboven: De bepalingen van dit

hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Gezien de aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en er dus geen wettelijke geregistreerd partnerschap bestaat tussen betrokkenen, kan er onmogelijk een verblijfsrecht op basis hiervan bekomen worden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.13. Op 2 juni 2014 verleent de Procureur des Konings van het Parket te Antwerpen een negatief advies overeenkomstig artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek.

1.14. Op 10 juni 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing 'weigeren vermelding verklaring wettelijke samenwoning' naar aanleiding van een verklaring wettelijke samenwoning van 24 januari 2014.

1.15. Op 17 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent ten aanzien van L.E.

1.16. Op 30 oktober 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van L.E.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dat voornoemde bepalingen geschonden zijn aangezien de bestreden beslissing genomen werd op 22 mei 2014 en voorhoudt dat alsdan reeds de aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning was geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en aangezien de voormelde weigeringsbeslissing slechts door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen werd genomen op 10 juni 2014, zijnde 19 dagen na de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing van alle redelijkheid en zorgvuldigheid is ontbloot door te verwijzen naar een weigeringsbeslissing dewelke op dat moment zelfs nog niet was genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen.

Ten overvloede wijst de verzoekende partij er op dat de voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen *hic* en *nunc* nog niet definitief is daar de beroepstermijn nog lopende is en zij terzake beroep zal aantekenen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, dat aldus de thans bestreden beslissing sowieso niet gestoeld is op een vaststaand, definitief en onbetwistbaar gegeven, dat uit bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet alleen artikel 40bis van de vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om

het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd in het enig middel.

Artikel 40bis, § 1 en §2, 2°, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)”

3.7. Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan aldus, onder voorwaarden, bekomen worden als men een familielid van de burger van de Unie is, onder andere als partner met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 december 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende in functie van zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Uit de bijlage 19ter, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij ter staving van het partnerschap met de burger van de Unie een verklaring wettelijke samenwoning overmaakte aan de verwerende partij. Het bij de voormelde aanvraag gevoegde document betreft een ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning, waaruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke

stand van Antwerpen op 14 november 2013 de verklaring wettelijke samenwoonst op naam van de verzoekende partij en mevrouw L.A. op adres X in Antwerpen ontving en waarin hij stelt dat de verklaring zal vermeld worden in het bevolkingsregister van zodra hij de voorwaarden gecontroleerd heeft. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen op 20 december 2013 meedeelde dat de verklaring van wettelijke samenwoning voor de verzoekende partij en mevrouw L.A. op het adres X in Antwerpen niet geregistreerd kon worden in het bevolkingsregister.

3.8. De kritiek van de verzoekende partij dat een weigering tot registratie van de wettelijke samenwoonst waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen pas werd genomen op 10 juni 2014 en aldus na het nemen van de bestreden beslissing, mist aldus, gelet op voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag.

De verwerende partij kon dan ook op 22 mei 2014 in alle redelijkheid het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie weigeren daar de verklaring wettelijke samenwoonst op naam van de verzoekende partij en mevrouw L.A. op het adres X in Antwerpen niet geregistreerd kon worden in het bevolkingsregister door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, zoals blijkt uit een document dat zich in het administratief dossier bevindt en dateert van 20 december 2013.

3.9. Het feit dat de verzoekende partij eventueel na de op 20 december 2013 genomen beslissing tot weigering van registratie van de verklaring wettelijke samenwoonst van 14 november 2013 op grond waarvan hij een verblijfsaanvraag indiende op 13 december 2013, een nieuwe verklaring wettelijke samenwoonst heeft afgelegd die eveneens werd geweigerd op 10 juni 2014, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de nieuwe verklaring van wettelijke samenwoonst heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie van 13 december 2013.

3.10. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en stelt dat deze nog niet definitief is zodat de bestreden beslissing sowieso niet gestoeld is op een vaststaand, definitief en onbetwistbaar gegeven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar de 'voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen' en dat uit de voorgaande paragrafen blijkt dat hij doelt op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen van 10 juni 2014. Gelet op voorgaande vaststelling dat de bestreden beslissing gestoeld is op de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoonst, op datum van 20 december 2013, is voorgaande kritiek waarbij wordt gesteld dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen van 10 juni 2014 nog niet definitief is, dan ook niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op de weigeringsbeslissing van 20 december 2013, wijst de Raad er op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verzoekende partij een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen van 20 december 2013. De verzoekende partij toont dit ook niet aan. Zelfs in de veronderstelling dat de voornoemde beslissing nog niet definitief zou zijn geworden, verhindert dit de gemachtigde niet rekening te houden met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

3.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER